

PAQUITO

- Hi ha en Ramon.
- No el vull rebre. No vull tractes amb l'home que fa uns papers tan petits.
- I això?
- Es fabricant de confetti.

LAS MIL Y UNA NOCHES

Ultima edició d'aquesta joia literària mundial. Un volum en rústica amb portada a tricromia, 1'50 ptes.

Demandes a «Publicacions Mundial», Barabarà, 15

Francisco Font Vengut

Máquinas de escribir. - Taller de reparaciones
Abonos de limpieza. - Sección especial de
esmalte y niquelado. - Circulares y copias

DURAN Y BAS, 12

TELEFONO 1039 A

MON D'OR MEUBLÉE (Sucursal VERDURA)

Confort modern - Habitacions a 5 pessetes - Calefacció central - Saletes de bany - Telèfon privat. — Portal de Santa Madrona, 6 (Davant del Banc d'Espanya) Barcelona

MAISON MEUBLEE (Verdura)

Habitacions a 5 ptes. Barabarà 27. Telèfon 3221 A. Barcelona. - Gran confort i saletes de banys - Telèfon privat Ascensor. - Contínuament reformat a la moderna.

Novela Popular Cinematográfica

publica cada setmana, posat en forma de novel·la, l'argument d'una de les millors pel·lícules dels millors protagonistes.

Aquesta setmana publica

SUSANA, per Mabel Normand

La setmana que ve

LA RAZÓN DE VIVIR,

per Georges Arliss

Compreu-la sempre.

Val un ralet.

TEATRE COMIC

Tots els dies. Exit grandios del sens
igual atleta

MACISTE

SI VOLEU RIURE, DEMANEU

ASTRACANCIA SUPERFINA

D'EN BUENDIA I GASSOL

VAL: 50 CENTIMS

TEATRE ESPANYOL

Companyia: SANTPERE y BERGES

Gran èxit ¿GALL O CAPÓ?

Compreu el

XUT!

que ha sortit avui

Cap esportman per "enragé" que sigui, i que vulgui donar-se-les de sidralista, pot deixar de comprar-lo.

El "non plus ultra" de la barrila futbolística

15 cèntims

Redacció i Administració:

Carrer de Barbarà, 15

Apartat de Correus núm. 925. — Tel. 2753 A

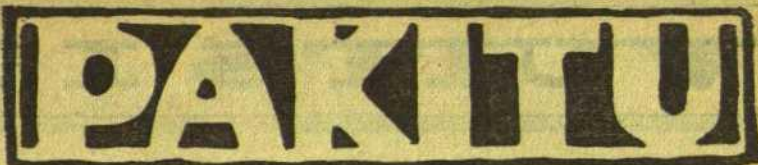
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—

Estranger 4'50

Pagament a la bestreta.

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

LES HORES TONTES

TANT si ens creuen com si no ens creuen, quan ens arriba el moment espasmòdic d'engegar quatre animalades — com més grosses, millor, — a fi de què la sana doctrina pakitesca es vagi nodrint i estenent *desde el ardiente al helado polo*, que va dir en Cervantes, ens agafa febre, mareig, basca i ganes d'apretar a córrer.

Perquè, senyors, volen dir-nos de què punyefla es pot parlar sense exposar-se a rebre per una o per altra banda?

De petitets havíem sentit dir que Déu té un bastó, i com que ho creïem de bona fe, anàvem amb compte de no infringir els seus manaments per por d'una garrotada i érem bons minyons a la força. Avui ja ens en fumem d'aquell bastó teocràtic, perquè no serveix més que per espantar criatures; però, en canvi, tenim cert respecte per una altra mena de *deidad* moderna que, si no té un bastó, té un llapis vermell, amb el qual pot fer-nos més mal que una pedregada.

Aqueixa *deidad* és la censura, encarregada de vetllar per la puresa de les intencions literàries.

I per si amb això no en teníem prou per viure amb el llombrigo arronçat,

Total, que arriba el moment de fer un xic de grimègia per alegrar la vida dels nostres lectors, acostumats al menjar grassonet, i no podem deixar córrer la ploma amb aquella dolça llibertat que tant contribuïa a la cultura de les classes neutres.

Si volem tractar de política i fer una conya a l'esquena dels que manen, nyac!, cop de llapis; si intentem tractar d'aquelles qüestions de sala i alcova, tan agradoses a les nenes de la primera comunió, patam!, denúncia *que te crió!*, car, per obra i gràcia de la situació, tan inviolable resulta la Sala (*don Alfonso*) com l'alcova.

I col·locats en una situació tan crítica, no ens queda altre remei que parlar de coses inofensives, com, per exemple, les porres dels guàrdies urbans, aqueixes porres de cel·luloide que ara duen a la mà els encarregats d'ordenar la circulació rodada.

Fillets, quines porres! Tan blanques, fines i polides.

Traslladem aquesta indicació al gentil-home i eixerit col·leccionista de cap-i-cues senyor Ribé, *menager* de la guàrdia urbana, per si creu convenient fer-ne cas.

També podríem parlar de la puja exagerada del preu de les patates, car avui no tindria res d'estrany trobar qui s'arruïnés per una patata.

Però ens guardarem d'entrar en queixes d'aquesta mena, que podrien considerar-se subversives, i com que, bé o malament, per avui ja hem sortit del pas, ens en tornem al llit, que això és la lluna. La lluna en un cove.

FATALISME

EL senyor V.... és fatalista. Això no perjudicava a ningú més que a la minyona. Moltes vegades, a fi de mes, tenia de fer-li present que encara no li havia pagat l'anterior mesada.

—No t'amoïnis, Roseta, no t'amoïnis. Ara no tinc diners. Si està escrit que has de cobrar, cobraràs fatalment. Si està decidit en el llibre del destí que no has de cobrar, és en va que m'atabalis...

Un dia, la Roseta, ja cansada d'aquella filosofia que tan malament s'avenia amb els seus interessos, decidí donar-li una lliçó.

Quan el senyor V.... arribà a casa al migdia i demanà el dinar, la raspa li contestà:

—No l'he fet.

—Que no l'has fet?

—No, senyor.

—I per què?

—Miri: Déu ja deu tenir previst si avui vostè té de dinar o no. Si ha previst que sí, encara que jo no hagi guisat, vostè dinarà. I si ha disposat que no, de què serveix que m'amoïni de morros al fogó en preparar una vianda que no té de tastar?

Aquell dia el senyor V.... va pagar a la Roseta el que li devia.

VUITS I NOUS

A BARCELONA ens queixem de la mala pata dels monuments que l'empastifen. A Rússia, pel que es veu, ens volen fer la competència. La prova la tenen en ço que copiem d'un diari madrileny:

«Acaban de terminar en Moscou la maqueta del mausoleo de Lenin.

«El zócalo es un cubo, símbolo de la eternidad. El mausoleo es una gran cueva, por donde podrá desfilar la gente, y tiene varias entradas. El techo es redondo, y comprende dos ventanas y una especial iluminación para la noche. El mausoleo estará pintado en los dos colores rojo y negro. Para la conservación del cuerpo los médicos han recomendado que haya una temperatura constante de cero grados.»

Re Cristina! Si haurà anat a Moscou en Gargallo?

Quina en fóra! Aquesta idea del cubo no pot ésser d'altre...

A l'Hospital de Santa Catarina, de Brooklyn, s'ha efectuat, amb aquella felicitat, una operació d'apendicitis estant el malalt anestesiats localment i entretenint-se'l als acords d'una pianola.

Veurem prompte a algun ciutadà,
si el que ens conta aquest fet no desbarra,
un fulano que es faci operà
als acords d'una bona guitarra...

I entre l'instrumental operatori no podrà mancar-hi un acordeon.

Diu en de Nova York que la senyora Cid Chaplin ha citat als Tribunals el doctor Griffith, que l'ha deixada desfigurada al practicar-li una operació per a embellir-li el nas.

Ara, el pobre metge tindrà de puginar cent mil dòlars d'indemnització.

I de la fulana, el nas,
pagarà com joia rara,
car li costarà aquest pas
gairebé un ull de la cara.

Diu La Lucha, de Mèxic:

«En Sonora se ha constituido una «Liga de Resistencia» que tiene por objeto el evitar que sean burladas las novias.

«La idea ha cuajado y en diversas poblaciones hanse formado otras Ligas semejantes.

«La Liga de las Novias tiene como objetivo el matrimonio, y como enemigos la informalidad, la frivolidad y el «mariposeo» masculino.

«En la ciudad de Hermosillo se han publicado varias circulares de la Liga, en contra de los hombres informales. El peligro de la acción directa se cierne seriamente sobre las cabezas de los jóvenes «bien» de la cálida ciudad, en los casos en que las ofertas de matrimonio y los juramentos de fidelidad sean quebrantados. También se les prohíbe el «calabaceo». Toda muchacha agremiada y con novio, tiene patente de seguro matrimonio. La ruptura de unas relaciones es causa de un proceso. El comité de justicia del Sindicato tiene que fallar en cada caso y hasta que se conoce la sentencia, el novio no sabe a qué atenerse. En caso de que resulte condenado—cosa que sucede casi siempre—las muchachas del gremio le declaran el boycott y si quiere casarse debe hacerlo en otra ciudad.

«Hay muchos casos en que las mismas novias acusadoras van sumisas ante el tribunal a pedir el indulto para su ex novio.

«Ultimamente se dió el caso de una huelga. Y entonces se vió en Hermosillo que también en la Liga hay esquirolas. Ocho o diez muchachas suspendieron su huelga, reanudaron el trabajo y platicaron con sus novios como si tal cosa.

«Todas ellas fueron expulsadas de la Liga y quedaron desde entonces en calidad de novias libres.

«La acción de la Liga de Novias de Hermosillo se va extendiendo ya por otras ciudades de Sonora y por los pueblos norteamericanos fronterizos.»

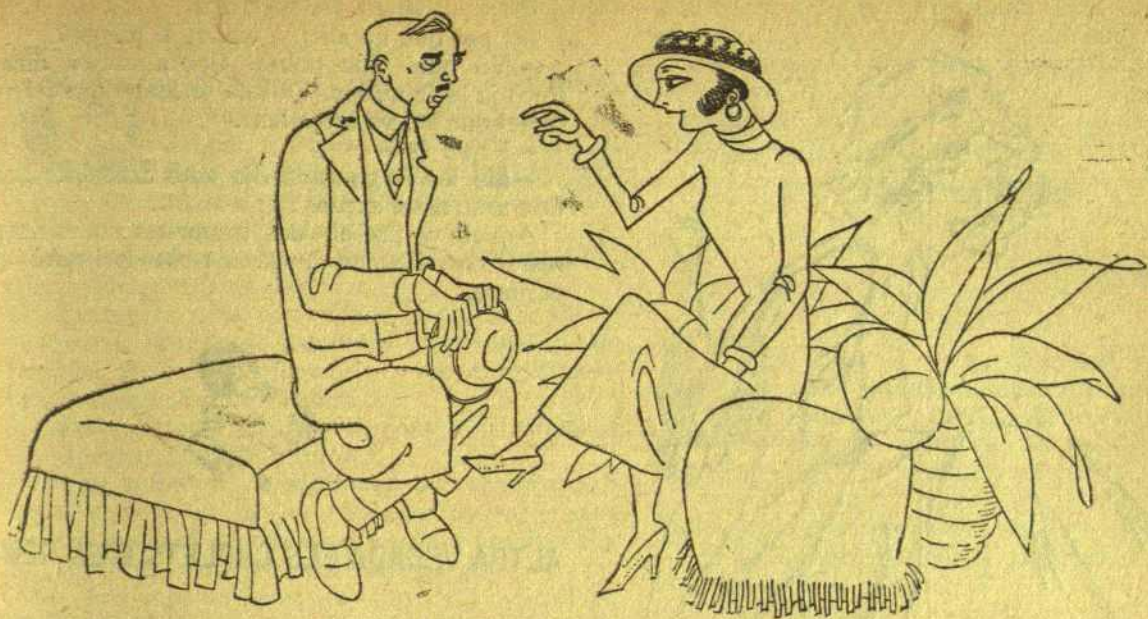
Ja la ballem, ja! Qui sap on anirem a parar...

Si volen mentir, diguin el que sentin dir. Aquí va:

«Roma, 22.—Comunican de Tarento que una parturienta de dieciocho años, llamada Ana Santamaria, tras una operación quirúrgica hecha por el doctor Trippute, dió a luz una criatura monstruosa, con forma de sirena, con la cabeza y parte del cuerpo humanos, pero terminado al modo de un pez.

«El monstruoso sér, que nació vivo, murió rápidamente, y será conservado en alcohol.»

Caram! Això fa rumiar. A qui s'assemblaria el fenomen? Vols-t'hi jugar que el pare era molt lluc?

LA DECLARACIÓ INDIRECTA

—Al cementiri nou hi tinc un panteó de propietat... Ai, Elissa! Quina il·lusió em faria que vostè n'ocupés la meitat!...

CONDICIÓ ESPECIAL

L'AMO de l'Hotel d'Europa, de Reus, no es deixa amagar l'ou. Està escarmentat, i a un fondista escarmentat no se l'enganya fàcilment.

En Marcell Domíngó ens contà, ja fa temps, que cert dia s'hi presentà una companyia d'òpera...

—Quan cobren aquí, per dia?

—Deu pessetes, sense vi.

—I per als de la nostra professió no fa condicions especials?

—Sí...

—Quines?

—Que els cobrem per endavant.

PACIFISME

HOME més amant de la tranquil·litat que el difunt Llanes, no s'ha conegut. Era pacífic i pacifista.

Cert dia un amic se'l trobà pels carrers de la Catedral, corrent com un esportista.

—Ei! Llanes! On vas tan de pressa?

—No em torbis! Tracto d'impedir que dos renyixin.

—Qui són?

—Aquell morral que m'empaita... i jo!

EL PETIT NEGOCIANT

En Miqueló, malgrat els seus tretze anys, tenia ànima de negociant.

Un dia sa mare l'envià a comprar una dotzena d'ous.

—A com van?

—Els sencers, a tres pessetes la dotzena. Els esquerdat, a dues.

En Miqueló es quedà rumiant i digué:

—Està bé; esquerdi-me'n una dotzena.

QUESTIÓ D'HONOR

L'AMO de la casa va tenir unes paraules amb un dels llogaters, per mor d'una fulana que vivia a l'entresol.

Però el llogater tenia mal geni, i considerant ofensives les paraules del propietari, després d'haver rumiat molt el que calia fer, va decidir enviar-li una carta concebuda en els següents termes:

«El que ahir vostè va dir-me ofèn la meua dignitat d'home i de llogater. De primer antuvi vaig pensar cercar-lo per a trencar-li el cap. Però això no ho trobo digne. Prefereixo demanar-li, com a cavaller, una reparació. Vostè dirà...»

A l'endemà, rebé de l'amo de la casa la resposta següent:

«Acceptat. Tindrà la reparació que em demana. Què s'estima més? Que li faci canviar el paper de la saleta, o l'enrajolat de la cuina?»

—Des de que han marxat els soldats de la vila, trobo que em falta «la companyia»...

LA CANSALADA DEL SENYOR RAMON

El senyor Ramon era més avar que aquell que va pintar en Molière. Era tan rata, que no volia morir-se per no entregar l'ànima a Déu.

Vivia a Valfarcida, en un barracot indigne de la seva fortuna, que tenia amagada ningú sabia on.

Un dia dos xicots del poble que anaven de caçera, sorpresos per la pluja, buscaren refugi en la barraca del senyor Ramon. Aquest no hi era, i, com que la pluja no minvava, obriren la porta, que sols era ajustada, i es ficaren dins.

—Fem-n'hi una?—digué un d'ells.

—Fem-l'hi.

—Què li podríem fer?

—Afanem-li quelcom que tingui per menjar...

—Au!

Cercaren en va. No trobaven res. Tan sols, en un platet, trobaren un tros de cansalada.

—Mira: això deu ésser el seu sopar.

—Cruspim-nos-el?

—Ja està dit...

I se'l menjaren, malgrat trobar-lo bon xic salat...

Ja de tornada, asserenat el cel, es toparen en la carretera amb el senyor Ramon, que, mig ranquejant, se'n tornava a casa.

—Què té, senyor Ramon?

—Les morenes, fills meus! No em deixen caminar.

—I per què no aneu a trobar al metge?

—No puc. Sóc pobre. Cobra massa diners. Però ja estic millor. Fa una setmana que faig un remei que em va força bé...

—I què és?

—Me les frego cada dia amb cansalada... En tinc un trosset exprés per a això...

Aquell vespre els dos bromistes no es ficaren res al cos. En canvi, varen treure pel pare i per la mare.

ALTRA VEGADA ELS CUPLETS D'EN ROMEU

Es l'últim. No hi tornarem més. Però la temptació és massa forta. Facin-se'n càrrec. Aquí els enguegem el cuplet titolat «De veraneo». Que els aprofiti:

«Oh, que hermoso dia aquel
de veraneo una vez fui
(un estiueig d'un dia és una cosa enraonada)
pero que bien estaba allí
pero que buen clima aquél
(quin?)

había una Alameda
viñedos una pradera
riachuelo una huerta
un bosque estaba cerca.
(i un paller...)

R.

Cantaba un ruiseñor
mientras yo me adormecía
y el cantaba sin parar
tan hermosa melodía
las niñas que van al campo
por saber que son amores
(aquest por!)

que miran los pajaritos
que se unen en los bosques.
(apa, «manu»!)

R.

Bonito fué el despertar
ver oído el ruiseñor
(ver oído: això és modernista)
yo no hago más que pensar
que bonito es el amor
(ara ves!)

si novio puedo encontrar
(és l'essencial)
y allí me lo llevaré
conmigo a veranear.»
(Que aprofiti!)

EN RAMON I CAJAL, PAKITESC

QUE en Ramon i Cajal era un savi, una gloria nacional, un històleg com un temple, suposem que vostès ja ho saben. El que no saben, segurament, és que és un barrilaire fins allà, un pakitesc fins allí i un corrido fins Vallvidrera.

Aquí els oferim alguns paràgrafs d'obres d'ell, per a que se'n facin càrrec:

«La mujer y la cerámica.—De soltera parece búcaro de flores; de jamona, ánfora romana; de casada, tinaja de Alcorcón; y en todo tiempo puede tener alma de cántaro.»

«La mujer nos da el opio, como el cirujano el cloroformo, para dividirnos.»

«Una solterona cartilaginea, mal humorada, y representante de la Sociedad protectora de animales, denostó acremente a un profesor de fisiología por practicar vivisecciones en gatos.»

«Las hago en animales—contestó el fisiólogo amostazado—porque las leyes no permiten todavía efectuarlas en marimachos.»

Si això no és histologia, no sé pas què volen!

UN QUE PAGA EL TRAMVIA

EN Rafel M.... té fama de mesquí. I ho és. Però no pot sofrir que li ho diguin. L'altre dia el criticaven perquè, anant al tramvia amb varis companys, no «trobava la calderilla».

—No us en rigueu, no! Que us consti que he pagat el tramvia a un que venia amb nosaltres...

—A mi, no.

—Ni a mi.

—Ni a mi... A qui l'has pagat, doncs?

—Al cobrador!

EN BENAVENTE A REUS

EN Benavente ha fet un bolo a Reus. No hi tenim res a dir. Quan es pot guanyar una pesseta, és tonteria menysprear-la. ¿Que tenia el Ritz pagat i que ha cobrat el cinquanta per cent de lo recaptat a taquilla? I què? Tot s'apuja, ja els ho direm.

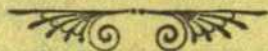
Las Circunstancias, de Reus, diu:

«A las 7 de esta tarde, el eminente literato Don Jacinto Benavente dará una conferencia en el «Teatro Bartrina», organizada por la Sección de

Literatura del Centro de Lectura versando sobre el tema «La mujer y su mayor enemigo».

Vet aquí un tema força suggestiu. L'enemic de la dona és... el doneta. No ho dubtin.

Si estarà equivocat l'Astrana quan diu que don Jacinto no coneix els temes que toca?

L'OBSEQUI

UN difunt marquès, de la més rànica noblesa catalana, tenia un amic pobre. Aquest era un bon home, que contemplava el marquès com un ser superior i sentia per ell una veritable adoració.

Cert dia l'anà a visitar i el trobà que estava regirant els calaixos dels armaris de sa cambra...

—Tu, Manuel—va fer el marquès.—Té, pren aquest parell de guants.

—No; gràcies...

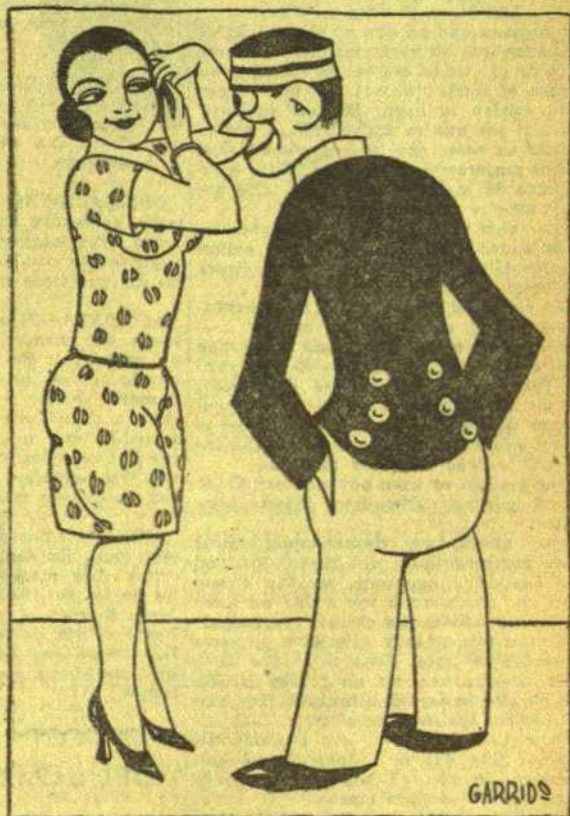
—Sí, home. Pren-los... Te'ls regalo...

—No... no... No en gasto...

—Així en gastaràs... Au, té...

El bo d'en Manuel, vermell com un perdigot, exclamà:

—Vaja! Per què no sigui dit que et faig un despreci... en pendré un!

—Això del servei fóra molt bonic si donessin més llicències.

—Sempre has estat llicenciós, tu.

EL ARTE DE SER BONITO

CAPITULO XXI

Un servidor, mal me está el decirlo, soy una mena de Petronio. Una especie de Petronio Gal. A guapo no me pasa la mano por la cara ni Milá y Camps, que tiene pretensiones, y a bien plantado, ni el pino de las tres ramas. No se crean ahora que es pavería. Es la verdad, pura como la leche pura y escueta como... como... (bueno: aquí no encuentro el símil). Hagan la vista obesa y arriba y gritos.

¿En qué pueblo cuesta más poner banderillas a un toro?

En Silla, provincia de Valencia. (Ya ven el chiste, ¿oy? Pues, adelante.)

¿Y saben por qué hago tanto gozo, que las chicas se vuelven tarumbas por un servidor y están tostadas por mis pedazos? Pues porque sigo un régimen. No: no sean poca-suelas ni se en burlen. Basta.

Pero pueden subir de pies en qué es poner aceite en una luz, siempre que ésta no sea de acetileno.

¿En qué pueblo dicen la misa más cumplida los curas? En Tera, provincia de Teruel. Allí dicen la misa en Tera.

El régimen que yo sigo no es como otros regímenes, que no hacen más que privarte de hacer lo que te eructa. Es un régimen de casa el Ancho, el mío. De primer antavio, cultivo la línea. Esto de la línea no crean pas que es un vegetal. A golpes se cultivan cosas que no son comestibles. Muchas mujeres van con unas faldas muy estrechas de la banda de detrás. ¿Me negarán ustedes que *cultivan*?

Si os salen unos bultos en la carcanada, no os apuréis. pas. Haced que un amigo se quite delante de vosotros los calcetines y os enseñe el talón del pie.

¿No caéis? Sí, hombres: a la presentación del talón se retiran los bultos.

En esto de los cultivos pasan cosas más raras que Saladrigas, que es lo más raro que deambula. (¡Rediez, qué palabrita!) Hay un tubérculo (no es lo mismo *tubérculo* que *bertuculo*) que sale sin que se plante. ¿Sabéis cuál? La *ceba*. A muchos les sale la *ceba* sin estar plantada.

¿Qué pecado se hace por cientos? El de incesto, porque «hacen incesto hace cientos».

Pero, ahora, yo, desbarrando, hacía aguas menores fuera del tiesto. Esto no vale. Les decía que para ser tan guapo como soy, que cuando voy a dar un tomo por la calle, todas las chicas, por guaparme, están alineadas y alienadas, procuro no perder la línea. Esto es lo que debe hacer nuestra nación: no perder la Línea, ya que se perdió Gibraltar. Hay que ser esbelto, apolíneo, escultural... Más escultural que el Ateneo, que también *escultural*. Hay que ser Adonis aunque no te *adonis* de ello. ¿Y cómo conservar la figura? Ahora os haré cinco.

Ante todo, conviene el ejercicio. El ejercicio militar y los ejercicios espirituales aquí no tocan ningún pito. La Gimnasia (que viene de *gim*, «biceps», y *Nasia*, «nombre propio») y las piñas (que vienen de América) hacen el milagro.

A ver si saben en qué se parece la cerveza a un cuervo.

Fíjense bien. A la *cerveza* le quitamos la *ve* y queda *ceresa*.

La *ceresa* no es *pera*.

Si no *espera*, es que es *impaciente*.

Impaciente es igual a *no paciente*.

El que no es *paciente*, es que es *sano*.

El *sano* no quiere curas.

El que no quiere curas es *anticlerical*.

Y, por lo tanto, *no ruega*.

En *Noruega* hace de aquello más *frío*.

El que tiene *frío*, se *abriga*.

El mejor abrigo es una buena *piel*.

La *piel*, bien mirado, es el *cuero*.

Ahora, a *cuero* le ponemos la *r* que hemos quitado a *cerveza*, y ya está.

(Se reciben donativos.)

BUENDIA Y GASSOL

IMPRESION BURSATIL

VALORES.—Con aumento se cotizaba la Deuda de Buendía, cuya situación hace llorar de valiente. Los valores restantes se sostienen como los sabios (que sesos tienen). El valor taurino baja que es un contento.

EFFECTOS PUBLICOS.—Los efectos abundan, sobre todo en los billares. Pierden los Groseros y los Barrudos, que son de mal efecto. Los efectos de luz y de luna se mantienen.

OBLIGACIONES.—Las del padre de familia aumentan cada día que es un contento. Aumentan también las del contribuyente. En cambio, como no hay pañales, las del que tiene fulana van en orris.

ACCIONES.—Pegar a un padre, embarazar a una menor, hacer palmo y pipa a un urbano, ir de fonda y no pagar, hacer de cuerno en la calle de Fontanella, llamarle «bólit» a un cura y birlarle la chicota a un amigo, no lo recomendamos a nadie: son malas acciones. Las Hulle-ras son cada día más preferidas por algunos. Va por ellos el pollo. Las Filipinas van de aquello más bien.

MONEDA.—Los francos cada día escasean más. En cambio, abundan los hipócritas. Los marcos siguen bajos, menos los de los cuadros, los del *goal* y Marcos Jesús Bertrán. Las coronas no se estilan. Hasta el día de los muertos no saldrán. Las pocas que hay hacen tintinas. Las liras desafinan algo. Por esto no las tocamos...

DEL CAPAZO FILOSOFICO

Uno con fiebre ¿en qué se parece al número 676?

En que tiene set.

...

El treinta-y-cuarenta, el frío, la Bolsa y un barbero, ¿en qué se semejan? En que pelan.

...

¿Hay algo vivo que sea muerto? Sí. El agua viva, el argent viu, el vora-viu y las fuerzas vivas (que son unos muertos...).

...

¿Qué mena de diferencia hay entre un poeta y un cornetín desafinado? En que aquél hace un *sonet* y éste un... so-brut.

...

¿Cuál es el animal más caga-dudas? —L'o-ca!

...

¿Qué malura antes era una verdura? El col-era.

...

Rovirol, carpintero, puso a la puerta de su botiga: «Fábrica de cepillos».

—¿Y de dónde sacas el pelo?—le hizo un amigo.

—No lo necesito pas. Es que fabrico «cajas de las ánimas». ¿sabes?

...

En una mesa hay cinco amigos y arriba un otro. Este ¿en qué se parece al diciembre?

En que es un *mes*.

...

Una mesa ¿en qué se parece a un reloj? En que se para.

...

¿Y el doble cuatro al calajo de la taquilla de los toros en invierno? En que es *ruit*.

...

Las bugaderas ¿en qué se parecen al pex pasado?

En que pican.

(Aquí podríamos poner el sol, los panalones, los picadores, la mostaza y el pimiento, pero no cale, ¿oy?)

...

¿Qué es el pudor? ¿A qué latitud?

ROMPECUELLOS

Ya sabemos que no son muy vivos y que cada golpe que les encolomamos un rompecuellos hacen el papel de Met; pero ahora, para que se luzcan de valiente, les endiñamos uno más sencillo que el concejal Alós. Ahí va:

R O

Esto es un nombre de mujer. Si lo enciertan, les regalaremos un escuradiantes de madera legítima, nuevo de trinca.

—Senyoreta! La seva pell val molt!
—Vostè és molt amable...
—Es que sóc pelleter, sap?

A MILLOR VIDA

El marquès de T.... es va morir. En tota sa vida no havia treballat gens ni gota. Riquíssim fins l'exageració, gaudul com ell sol, sibarític i capritxós, la seva existència va transcórrer sense la més lleu preocupació.
Però es va morir. Una pulmonia el va portar a l'altre barri.
En Malagrida, que va saber que el seu amic estava malalt, se'n anà a visitar-lo.
—Com està?—preguntà al criat que, tot enstat, li obrí la porta.
—Qui? El senyoret? Ha passat a millor vida!
—Com? Encara millor?—exclamà en Malagrida ingenuament.

EL PERIODISTA FART

Al Brusi tenen un redactor que gaudeix de merescuda fama de fart. Tec al qual assisteix, el «becu» se'n ressent.
L'altre dia l'empresa del Metropolità Transversal organitzà una visita als soterranis, a la qual convidà a la premsa, i el Brusi hi va enviar al susdit i afamat redactor.
Abans de què hi arribés, un company preguntà, estranyat de no veure'l:
—Que no ha vingut en B....?
I un altre, del *Diluvio*, conegut per sa mala llengua, exclamà, signant la taula parada per al lunch de rigor:
—No! No veus que aquí hi ha sandwichs? Tu creus que n'hi hauria si hagués vingut?

EL REGNE DE LA TABOLA

TEATRES - MUSIC-HALLS - ESPORTS. ETC.. ETC.

XAFARDERIES TEATRALS

SEMBLA que a «Romea» per fi han trobat l'obra. Després de regirar com uns mals esperits en el rebost estranger, creient trobar-hi requisits, la única menja agradable al paladar del públic ha sigut un plat de casa, condimentat per un dels cuiners literaris més castissos, que és en Prudenci Bertrana, autor de la comèdia en tres actes «La dona neta».

També poden apuntar-se un tanto els de l'«Espanyol» per l'èxit assolit amb el nou vodevil «Gall o capó?», l'enredo del qual té més gràcia que el del Banc de Barcelona.

En Santpere, l'Alfonso, en Bergés, l'Arteaga i companyia, aprofiten l'ocasió de fer quatre postures amb aquella alegria, que fan riure per les butxaques. De manera, que ja ho saben: el que tingui preocupacions, deutes, ulls de poll o mals-de-cap d'altra mena, pot anar a l'«Espanyol», que els hi faran passar.

I si són aficionats a l'entendiment, vagin al «Talia». La companyia Mèlia-Cibrian acaba d'estrenar una comèdia dels senyors de la Prada i Gómez de Miguel, que, segons ens diuen, és més suau que una merenga.

Ja prevenen al públic que és una comèdia per donar gust a les senyores, i si, com sembla, surten amb la seva, ja cal que els distingits autors es tanquin dintre una vitrina, car, quan es divulgui la seva especialitat, no tindran un moment de repòs.

El teatre «Còmic» també està de sort des de que en Maciste s'escura les dents amb bigues de ferro i es carrega una casa de quatre pisos a l'esquena. Per cert, que en el mateix teatre li ha sortit un competidor, el qual es deixa caure a sobre una pedreta de trenta sis quilos com si fos un coixinet d'agulles.

Saben qui se'n va de Barcelona amb la butxaca plena? En Giovanni Grasso, que ha fet una magnífica temporada al teatre «Barcelona», fent-nos conèixer tot el repertori de sang i fetge italià, en el qual hi brilla de debò el gran actor sicilià.

Poc abans d'acabar aquestes xafarderies, ens diuen que el «Bric a Brac» ressuscitarà dintre de pocs dies al teatre «Goya».

Més val així.

L'HOMME DE LA CONXA

FUTBOL

STADIUM, DE SARAGOSSA, 0 — BARCELONA, 9.
EUROPA, 5 — GIMNASTIC, DE VALENCIA, 0.

LA jota ha tornat a anar de corcoll i la sardana ha triomfat. L'ala Piera-Sami ha tornat a fer-ne de les seves i els aragonesos han quedat veient visions, no acabant de capir una filigrana tan perfecta i tan acabada.

El primer graó ha estat pujat. Ara ens manca el segon... I el segon és dels que fan posar els cabells de punta, car, suposant que el diumenge proper el «Barça», a Les Corts, surti guanyador de l'«Sporting», de Gijón, cal recordar que el segon partit deu efectuar-se al camp del «Molinón», que ve a ésser un segon Sant Mamés.

Els valencians que lluitaren amb els graciencs, ens causaren l'efecte d'un ramat de cabres muntanyenques, amb una valentia capaç de causar pànic a un equip de gegants

del Pi, però amb una organització com la d'un manicomi. Els de l'«Europa», al començar, semblaven atabalats, però de mica en mica s'anaren refent i la pluja d'aigua es barrejà amb la pluja de gols i els del «Gimnàstic» rebren una reprimenda de pronòstic.

L'Alcoriza, l'Olivella i en Xavier foren els millors.

BANYES I BANYUTS

LA setmana passada no vam tenir temps d'ocupar-nos de la novillada del dimarts, festa de l'Encarnació; i com que a vostès ja els haurà passat el disgust del nostre silenci, no volem tornar-lo, com no sigui per dir que hi havia un «Lagartito» més torero que en Junoy i, a més a més, un Gómez i un Rodríguez que al costat d'en «Lagartito» no arribaven ni a sargantanes.

Vam sortir de la plaça satisfets, però amb reuma (dues mulladeres!!).

Diumenge ens va oferir l'Empresa la millor combinació que ara per ara pot fer-se en tauromàquia. Sembla que omplir la Plaça Monumental és una mica difícil, però, malgrat això, no quedava lloc ni per una rata; fins la llotja de la presidència estava plena de gom a gom, com si hi fessin un repartiment de bonos; el senyor Garcia no podia ni bellugar-se.

Va començar la festa amb una ovació per a en «Chicuelo» i xiulada pels altres. Nosaltres hauríem preferit fer una bronca de protesta per la numeració de les localitats, que és el major empenyament imaginable.

La segona bronca l'hauríem donada a la ramaderia de Murube, que amb tot el seu renom fou la principal culpable de que la corrida aquesta no entrés a la categoria de les que els bons aficionats s'aprenen de memòria amb plaer i senyals, per a retreure-les quan s'han de dir algunes ximpleries.

A part d'això, lo únic que sobrava per a que tot hagués estat bé, és la «pepa» que ens van endossar d'Aragó i que segurament en broma diuen que té tres orelles, dues a les vides i una que li van donar a Madrid; nosaltres no la hi hem vist, però trobem que ben bé podria tenir quatre potes en lloc de les orelles, encara que ja les necessitem totes tres i vint mil més, per escoltar lo que li deia el repeteble (que no respecta gaire, si li prenen el pel). En Villalta, al mig de la plaça, sembla un anunci del creador universal, però no hi ha manera de fer-lo passar per fenomen. L'un per l'altre, nosaltres escolliríem sempre a en Llapissera...

Al tercer toro de la tarda el va matar de cansament d'un grapat de punxades quan ja havia sonat el primer avis. Al sisè, poc menys. El públic va donar-li el primer castigo a su perversidad.

En «Chicuelo» i en Lalanda, sense cap cosa de l'altre món, tenien una bona tarda tots dos. Les condicions dels toros no eren les més a propòsit per un lluitant complet, que ells van suplir amb faenas intel·ligents i molt efecte a estones. A en Lalanda li donaren l'orella del cinquè toro i una ovació clamorosa amb ruído y demás excesos...

Els picadors es mereixien tots que els haguessin picat en canvi, els peons, particularment «Magritas» i «Rodrigo».

ho feren estupendament. També «Carrato» i una nuca menys, en Lalanda i en Juan de Lucas.

Al cinquè toro, Marcial posà dos parells de *banderillas* i va caure al descobert sense sofrir més que una trepitjada, veritablement per miracle. L'home va fer veure que s'havia empipat molt i per acabar de convèncer es begué cinc gots d'aigua.

Igual exactament que ens succeeix a nosaltres quan ens trepitja la parella en un ball de rams.

TITO FLAVIO

—Mil pessetes de llibres i matrícules! Mai hauria dit que els estudis costessin tan cars!

—I això que som dels que estudiem menys, papà!

O CINQUES, JA QUE TOT VE DE CINE

L'ESTRENA de *Los enemigos de la mujer* ens ha servit per a recordar que dins del cinisme es poden fer coses molt boniques i tan productives com una casa de sis pisos a l'Eixamplis. En Vives i en Vilaseca estan que destilen joia i donen per ben empleat el gasto de coets i capses de mistos que han de fer cada dia en la reproducció del soroll dels *disparos* i canonades. Al «Cataluña» han hagut de renovar cinc vegades la fusta de la comuna, perquè hi ha una encarregada que quan començava la batalla semblava que s'hi trobés; entre ella i tota la gent menuda dels voltants promovien una gresca que si els alemanys arriben a sentir-la a Iprés, no paren de córrer fins al Pol. Deixant a part aquests petits detalls, que no minven ni molt menys la importància de la pel·lícula, *Los enemigos de la mujer* és de lo millor que hem vist en una temporadeta, si prescindim de l'aspecte literari de l'obra, que, amb tots els respectes pel seu il·lustre autor, no ens ha convençut ni a mitges. Si volia en Blasco fer una defensa de les dones, com si volia atacar-les, no demostra res; no es veu més que una francofilia a *outrance*, de vegades absurda i estúpida, que potser tindrà per origen algun «motiu secret» dels que tant aprofita l'insigne novel·lista valencià. Això no és compte nostre i no volem ésser indiscrets; ens limitem a fer constar que la pel·lícula és magnífica,

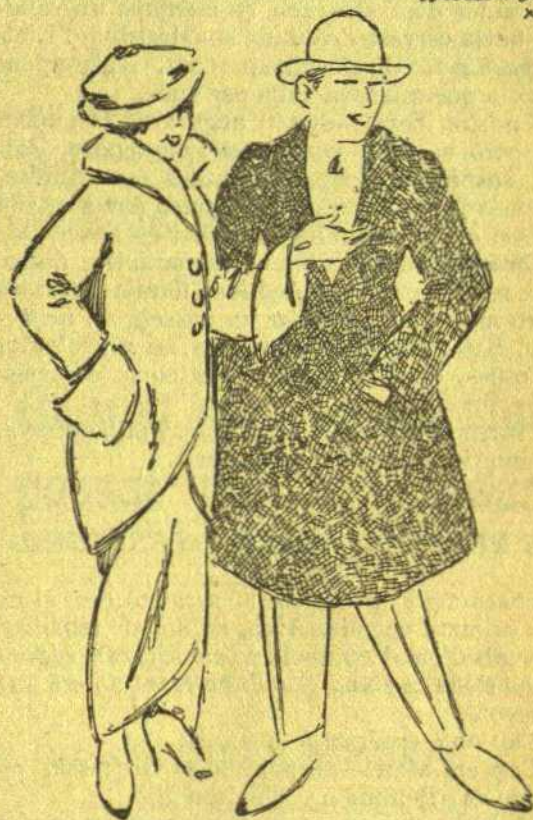
que la cinegètica conscient es pot sentir satisfeta després de veure-la. Solament aquella sortida de la flota anglesa ja val les pessetes que ens va costar l'entrada.

També vam anar fa dues setmanes al «Kursaal», on feien allò de *La pel·lícula sin título*, que tampoc nosaltres l'hi vam poguer trobar, puix la tal pel·lícula, si bé no té títol, té prou mereixements per engegar a dida als que l'han feta. Hi surt una capital d'un regne que sembla el barri de Pequín i un grapat de ducs, reis, prínceps, etc., que són, sens dubte, els acaparadors de títols que han deixat sense a l'obra. Fora d'això i no no tenir solta ni volta, lo demés ens va agradar com un concert d'ocarina.

Per acabar parlarem de *Ferragus*, primera presentació d'una fuga de vocals que anuncien ara per tota la premsa, i que, segons es veu, és el nom d'una casa productora de pel·lícules dolentes. *Ferragus* almenys perteneix a aquesta categoria. El protagonista és un senyor que amb tretze amics es fa l'amo del món quan vol (l'Alcalà Zamora, que té un partit d'aquesta categoria, mai havia arribat ni a fer-se l'amo de Priego). Si algú el destorba, diu als tretze: «*Mi conciencia me dice que este hombre debe morir*», i només que amb això, l'interfecte ja ha begut oli. Nosaltres, que vam anar al «Coliseum» amb la pròpia, ens preguntà: «Què et sembla, Quimet?» (Servidor es diu Quimet.) I seguint les nostres idees, inconscientment vam contestar-li: «*Mi conciencia me dice que això és una animalada...*»

Creguin que de vegades té raó la consciència...

L'ALTRE

—El metge ha trobat el meu germà molt delicat.

—Delicat, ell, i se'm va empenyar el paraigua que li vaig deixar?

La vida i miracles d'En «Pepito»

Història sentimental d'un saltataulells extraordinari

(Continuació)

Les *apachinettes* dibuixaren un somriure irònic dessota la careta i amb dissimul deixaren a la intempèrie dos jocs de cames perfectes i ben tornejades, que feren esparpellar al nostre heroi.

—Es a dir, que les dones, per vostè, ja no existeixen?—preguntà ingènuament una de les disfresses, posant-li una mà sobre les espatlles i estenent les cames a la falda d'en «Pepito».

El «no» que sortí de la boca del nostre heroi fou tan feble, que era una esperança de claudicació immediata. Així ho entengué l'*apachinette*, que va començar a estirar l'ham, convençuda de què obtindria un èxit.

Efectivament, als vint minuts en «Pepito» ja deia:

—Es que vostè no ho és com les altres (acaronant-li els genolls). Vostè és tota esperit (i li pesigava les anques). Jo havia somniat amb una dona romàntica, sensible, quasibé impalpable...

La disfressa, per donar més relleu de certesa a les paraules d'en «Pepito», es menjava un sandwich, bevia cervesa i cantava la «Madelon». L'altra *apachinette* havia desaparegut, segurament perquè la que quedava valia per dues.

El nostre heroi estava neguitós. Desitjava molt, però no sabia com fer-se comprendre. Palpava, sospirava, llençava mirades esmortuïdes, però no trobava l'oratória apropiada per a que la disfressa abandonés el sandwich i es llencés als seus braços, folla per les seves paraules, disposada a rendir-se. Per fi, una idea lluminosa passà pel seu magí. Va proposar un passeig en un *pesetero*. Sabia que el *pesetero* era un niu d'amor amb rodes, on s'hi vencien tota mena de resistències.

Va sortir del ball com un ubriac. Tot li voltava. Però interiorment se sentia atrevit.

LES REVELACIONS DEL «PESETERO»

L'*apachinette* es va ficar al *pesetero* com si no fos la primera vegada. Això, en lloc de rebaixar-la, als ulls d'en «Pepito» la va enaltir, car, segons ell, una dona que anava amb *pesetero* no era una qualsevol.

—Cap on?—preguntà el cotxer.

—Cap els afores—respongué la disfressa, veient que en «Pepito» no sabia què dir.

El vehicle es posà en marxa i la disfressa fou la que trencà el glaç.

—Que no et trobes bé? Tens les mans fredes i la mirada encesa.

Va acaronar-lo, manyaga, i als pocs moments el *pesetero* es gronxava per sobre l'asfalt, com si passés per una carretera de l'Estat.

A les quatre de la matinada en «Pepito» baixava a la porta de la dispesa i pagava el cotxer.

—Senyoret, deu pessetes i bon profit!

ERA ELLA

Estirat damunt del llit, sense poder aclucar els ulls, pensava amb la seva aventura.

L'*apachinette* era ella: la parroquiana que li havia advertit l'*extravio* de la «Rosita». Al treure-li la careta ho havia advertit. El que no havia pogut conseguir era el nom i l'adreça de la seva conquesta, però cregué que el millor era no encaparrar-s'hi i es va adormir com un benaventurat.

Va somniar una princesa tota tivada, de braçet amb una pescadora en una barca tronada, les quals li pregaven que s'hi acostés. Després va somniar que les deixava malparades i que el rei i el pescador li buscaven bronquina.

A les dotze del matí es va despertar i, com que era diumenge, no va tenir el surt que hauria tingut, d'ésser un dia feiner.

LA CARTA

La dispesera va entrar a la seva habitació i li entregà, mentre li donava el «bon dia», una carta de color de rosa, que feia olor de *pachuli*.

—Alça, «Pepito»! Es veu que l'estima la xicota. Poc ho deu saber, pobreta, que vostè és un *calavera* que va als balls de disfresses i torna a dormir a les quatre de la matinada!

En «Pepito» va fer una ganyota compassiva i es posà a llegir:

«Ets un poca-vergonya! Aquesta nit has anat a un ball de disfresses. L'*apachinette* que vares conquistar és una amiga meua que no et creia capaç de faltar-me. Ara ja et conec. Tot-ha acabat entre nosaltres.—Rosita.»

Mentre llegia això, el cap se li enterbolia i tot ho veia espès. No acabava d'entendre la intenció que portava l'amiga de la «Rosita», però recordant l'escena del *pesetero*, es va estarrufar engrescat. Aquella dona havia armat tot aquell embolic per entregar-se a ell. Així, si en aquell assumpte algú havia fet el *primo*, era la «Rosita».

(Seguirà)

AL QUIOSC DE PERIÒDICS

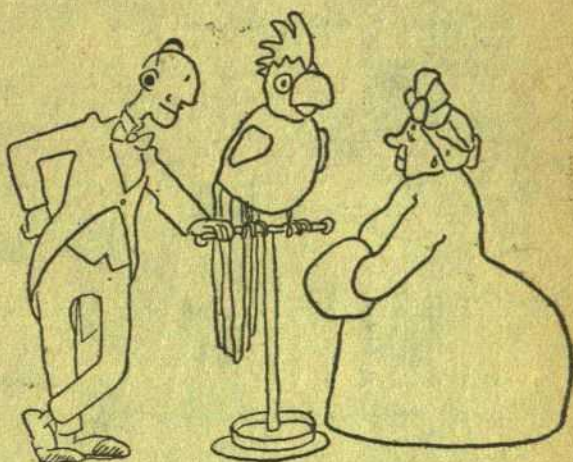
—Caram! No porto els deu cèntims!
—No hi fa res. Ja me'l pagará demà.
—I si aquesta nit em morís?
—Bé! No es perdria pas gran cosa!

(D'Excelsior.)

UNA OPINIO SOBRE ELS HOMES

—Creu-me, noia. Els homes tindrien d'acabar tots
com els raïms.
—Què vols dir?
—Sí, dona: els bons, penjats, i els dolents, trepitjats.

(De Jugend.)

—I enraonà molt?...
—No; no sap enraonar, però, en canvi, tot ho entén.

UNA MANERA DE VIURE

—Aquí on me veu, visc de l'aire.
—No menja?
—Sí! Vull dir que em guanyo la vida fabricant vanos.

(D'El Hogar.)

SEMPRE IGUAL

Parlen dues meuques.
—Em reboten aquestes que canvien sempre de preu.
Jo, des de que vaig començar, cobro el mateix, i tindrè
vuitanta anys i seguiré cobrant-ho.

(De Simplicissimus.)

EL GOS

—No tens por de quedar-te sola, sense el teu marit?
No el trobes a faltar?
—No. M'he comprat un gos...

(De Le Regiment.)

**Aquest número ha sigut
passat per la censura
militar**

LA VISITA AL VAIXELL DE GUERRA

El comandant.—Veuen aquest canó? Doncs el disparar-lo costa cinc mil duros!
El visitant.—Quin robo! Sí vol, jo l'hi dispararé per cinc duros, només...

(De The Humorist.)

—Cregui'm, senyora: emporti's aquest pantalon i jo
li asseguro que tothom la felicitarà quan l'hi vegin posat...

—Mira si és sord en Ramon, que se li va morir la dona, i no ho va sentir!

LA POR A LA MORT

EN Gularons es moria. S'ho coneixia, el pobre, i estava d'allò més espantat.
—Tingues valor—li deien els que el rodejaven.

—Ja ho dieu, vosaltres! No veieu que m'estic morint?

—Pensa que no es mor més que un cop!

—Això és el que m'alarma! Si hom pogués morir-se tres o quatre vegades... creieu que m'hi amoïnaria?...

I tornà a somicar.

UN CONFLICTE

EN LLOC passen coses tan estranyes com a Barcelona.

Un senyoràs, ric, influent, que és peix gros en el ram de 'a circulació, tenia una fulana de preu.

I un altre senyoràs, també amb pasta i influència, que remena les cireres en les finances, se'n va engrescar.

La fulana es deixà convèncer, però la família d'un dels dos «rivals» va intervenir-hi i a canvi d'una regular «puginamenta» va aconseguir que la «flàvia» se n'anés a París. «Ulls que no veuen...», devien pensar.

Però París és massa prop i el tren hi porta amb un no-res.

Ara es tracta, també a canvi de pàfies, d'enviar-la més lluny, a Amèrica. Però ell fa el bot i no ho vol... I vol anar amb ella.

Preveiem un conflicte. Qui guanyarà?

Nosaltres, com a bons moralistes, fem vots per a que regni la pau en la llar consagrada pel matrimoni.

Aquest número ha sigut passat
per la censura militar.
AUTORITZADA SA LLIURE CIRCULACIÓ

TANT DIRA!

EN Manuel es passeja per la Rambla i veu una senyora guapa i ben vestida que seu en una cadira de les que hi ha escampades als costats.

S'hi acosta i li ensenya un duro.

—I ara, jove! Què s'ha cregut? Jo no sóc el que vostè es pensa!

En Manuel es sorprèn i, treient la cartera, li ensenya un bitllet de cinc duros.

Ella fa un posat més amable i respon:

—Esperi's, que m'hi pensaré!

*** Amb motiu de l'incendi del «Principal», alguns diaris han dit que fa quaranta anys de des que es va calar foc per primera vegada a dit teatre. Endevinada. Va ésser l'any 1747...

*** Rètol vist en un aparador del carrer de Salmeron:

«Medias señoras a cualquier precio.»

*** Copiem de La Vanguardia:

«Valencia.—Durante la travesía de Barcelona a Valencia, a diez millas de la costa de Peñíscola, a bordo del vapor «Villarreal», de la Compañía Transmediterránea, dió a luz, a las diez de la noche, dos robustos niños una mujer llamada Purificación Miñana, que se dirigía a Valencia, de paso para Antella, donde reside habitualmente.

»La parturienta fué auxiliada por el capitán del barco.»

Vet aquí una assignatura que no creiem que figurés en la carrera de marí: la d'obstetrícia...

R. A. P.—I quin ninot més poca-solta!
 Sòmines.—Altres vegades ho ha xafat millor. Però,
 bah! No es pot matar tot el que és gras.
 Nas d'escandol.—Apunti-se'n sis. De mica en mica veig
 que es va perfeccionant.
 Tripetes.—No, no i no. Ho vol més clar?
 Ai, no!—Psè! Mitja figa, mig raïm.
 Xiu.—Va al Museu Secret. Serà la peça preferida.
 Manelet.—Ca, barret! No n'hi ha de cuits.
 Laieta.—Un altre dia serà.
 Roda-soques.—Els guardarem. Un dia o altre veuran
 la llum.
 Xatet.—Ho sentim, però no podem plorar.
 K. K. Tua.—De molt bona gana l'hi publicarem si ho
 haguéssim rebut i ens fes peça. Però no sabem de
 que va...

Nena del Xarrac.—Posi's la mà al cor i digui: ho faria, vostè, això que ens aconsella?

R. S.—Sí, senyor. Es cert. I què?
Velásquez II.—Es veu que vostè se'n fum de la perspectiva. Què li ha fet?
Un abonat al palco 12.—Res: una hora tonta, oi? Esperem confiadament en el seu penediment.
Munda.—Arri allà, baconota! Que no se n'ha adonat que fem bondat, ara?
Sis de Gavà.—Veuran: si ens ho diuen seriosament, ja tenen ordre de dallonses. I si són ganes de fer barlira... també.
Pitarreta.—Vol dir? Potser sí que serà això. Ens hi fixarem.
Sòmines.—Primer, mahometans, ja ho veu. No ens passem mai a l'enemic, nosaltres.
Penca de granota.—Anirà.
Rei del cartró.—Amb el pas que porta, vostè arribarà lluny. I cregui que ho desitgem de tot cor. A veure si el perdem de vista.
Costa.—Els uns, sí; els altres, no. El món va així.
Pistons.—Ens n'alegrem.

Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.

TALLERS GRÀFICS COSTA : COMTE DE L'ASALTO, 45

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados infelices o nulos, mediante los MEDICAMENTOS del doctor SOYAS se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. **TIAS URINARIAS.**—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones: uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vaginitis, vaginitis, metritis, uretritis, leucitis, anexitis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente.

los CACHETS DEL DOCTOR SOIRIV. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PSESTAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sifis* (avarosilis), *escamas*, *verpes*, *dicerias*, *varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones*, *acrofulos*, *eritemas*, *acné*, *urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que se curan pronto y radicalmente con las **PILULAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIRIV**, que con la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las dicerias, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5 PSESTAS FRASCO : : : : :

DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *soluciones nocturnas*, *espermatorrea* (pérdidas seminales), *decaimiento mental*, *pérdida de memoria*, *dolor de cabeza*, *vértigos*, *debilidad muscular*, *fatiga corporal*, *temblores*, *palpitaciones*, *trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que se curan pronto y radicalmente con las **GRANJAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIRIV**. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5 PSESTAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.* de Montcada, 21, Barcelona.—VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Nota: Lo que podeu llençar són els bastons cars i dolents que haveu comprat en altres bandes.

¿ . . . ?

D'en Joaquim Belda

YODEVILS PAPITESCS

Preis: 50 ctms. ex.

De venda en la nostra Administració.

ARTICULOS RESERVADOS

Esparter, 6

SULFURETO CABALLERO

[illegible]

—Que ets prosaica! Ves on la trobaries aquesta blancor!
—En els llençols, ja t'ho diré...